

toarju Pozzijevih iger za marionetno gledališče. Tokrat sem ob izviru Vipave »Pod skalco« videl slikati profesorja Gvajca v dokolenskem sivem modnem jopiču, z belo krizantemo v gumbnici: tedaj se mi je zazdel slikarski poklic res nadvse imeniten in zapeljiv.

IZ MODERNE POLJSKE LIRIKE

POT DOMOV

Julian Przyboś

Kot orel vrtel se je beli vrtinec snega.

Bataljon je nabil orožje.

Jaz, šibki fantè — kot navdahnjen od prave puške —
korakal sem s prvimi
v vrsti Časti.

O, strojnica, strojnica — sredi srca
vse bolj je udarjalo v strahu in sreči,
goreči močno, kot smodnik zagori!...

Utrujen, z jekleno čelado na glavi,
nedolžno položil sem prst k petelinu,
kot hotel bi komu priseči.

Jaz, šibki fantè — ki v nahrbtniku nosil je Poljsko.

— Nagnan iz tovarn se pomika
po mestu marš, v katerem umiraš
in v njem kot od ran drgetaš od sovraštva, ko salve
prebadajo delavske vrste.

Vmes padeš še ti.

Glej — tvoja čelada se skozi rešetke svetlika.

V Svobodi ta zid še čvrsteje stoji.

In puška nekdanja, očiščena vse fantazije,
zdaj strelja za Dom,

na katerem

sedijo

Presvetli,

Škrlatni

trebuhi in zadnjice —

— Fantè zmagoviti iz leta osemnajstega!